

1990

Josep Tenas

“Grans formats”

Del 16 de desembre al 8 de gener
Sala Municipal d'Exposicions

Horari:

Dilluns tancat

Dimarts de 19 a 21h. Dimecres a divendres de 17 a 21h

Dissabte d'11 a 14h i 19 a 21h. Diumenge de 18 a 21h

25 de desembre i 1 de gener, tancat

Inauguració: divendres 16 de desembre de 2011 a les 18.30h

*Escapulari: acrílic sobre fusta. Mida 162'5x130'5

Estudi Tenas 1694
c. Bonaire, 7
Canet de Mar

JOSEP TENAS QUINZE ANYS DESPRÉS...

Al cap de quinze anys de la seva mort, la pintura de Josep Tenas no ha envellit pas. Tinc diverses obres seves penjades a casa i sempre em sembla que hi faig nous descobriments. El més intensament seu d'aquests quadres, el tinc a la meua cambra per veure'l sobretot quan em desperto: es tracta d'una abstracció que exerceix en mi una forta instigació, no sé si religiosa o almenys espiritual. El caràcter mutant d'aquest quadre fa que Josep Tenas em comuniqui quelcom nou de tant en tant, o sigui, cada vegada que estic prou fi per copsar-ho. L'esperit del meu amic està fortament present en aquest quadre i em permet fer-hi noves descobertes que em produeixen noves suggestions. Deu ser l'obra d'art amb la qual tinc un intercanvi més fluid i més llarg i també com si, a través del quadre, Josep em fes companyia. És un quadre que no té preu i que no me'n desprendria per res del món, és el dipositari fidel de la relació entre l'autor i el meu jo més profund. Vull dir amb això que, durant aquests quinze anys, no solament he recordat Josep Tenas (com no podia ser de cap més manera), sinó que l'he pensat i he volgut seguir la seva manifestació estètica fins on sóc capaç d'arribar, lògicament. Seria pretensió creure que ho he aconseguit del tot, però del que m'ha semblat entendre n'he tret una mena de conclusions - provisionals- que tractaré de resumir. Per a mi, l'obra de Josep Tenas té dues seqüències diferenciades i en bona mesura antagonistes. La primera, de caràcter figuratiu o semifiguratiu, té una relació estètica amb els seus orígens geogràfics i familiars que podríem adscriure a un cert impressionisme mediterrani. En aquesta primera etapa, es pot apreciar una subordinació del traç al color, sempre a base de colors càlids, d'una tendra i afectuosa sensualitat. Tal i com li vaig dir una vegada, aquesta pintura estava destinada a impactar la freda i adusta sensibilitat de les senyores suïsses d'una certa edat. Tenas, era tan íntimament reservat que, quan li intuïes o endevinaves qualsevol cosa, no deia res, però es posava a riure, com si fos el retret d'una malifeta. Doncs, bé, en aquesta primera etapa la pintura de Josep Tenas, càlida i afectuosa, servida en colors delicats (als antípodes del sorollisme) hi havia una contenció dels excessos meridionals i sembla tributari de la seva parenta Concha Ibáñez passant per l'impressionisme francès. És una pintura que me'l recorda físicament. Josep Tenas era de faccions i d'estructura i correctes, hauria estat un mediterrani cent per cent, si no hagués estat per aquells ulls celestials que tenia. En la nocturna morenor del seu rostre, la mirada tenia una gran intensitat i una gran vivacitat. Com tants introvertits, Tenas era molt observador, sobretot, un gran observador en funció de la pintura, que crec que era l'únic que li interessava de debò. La seva forma de mirar a vegades solia ser escrutadora i llavors revelava una potència inquisitiva i taciturna. Una mirada intel·ligent, que hi veia més enllà de l'immediat i en les persones, molt més enllà de les aparences. Si no hagués estat tan tímid i reservat, de les observacions d'en Josep se'n podria haver fet un llibre de suculentos i reveladores sorpreses.

Tot i la seva clara adscripció mediterrània de la primera etapa, Tenas sembla defugir no solament els excessos de llum esplendent i de forma, i sembla il·luminar amb una llum que no és la nostra precisament. Després de pensar-hi i repensar-hi, he arribat a la conclusió que Josep Tenas fa una recreació del seu mediterrani a la llum de Suïssa: on va viure molts anys i on va formar-se com a pintor. Quan vaig veure els seus primers quadres, em va semblar d'un mediterranisme amb llum del nord, que potser era on se li notava l'efecte dels impressionistes francesos.

La segona etapa de Josep Tenas, sorgiria igualment a Suïssa, però per obra i gràcia dels expressionistes alemanys, sempre li vaig sentir dir que van ser una revelació per a ell. En aquest segon temps, la formalitat entra ràpidament en recessió i els colors càlids i gairebé pastel donen pas als colors freds, bruts i sanguinolents, dels quals crec que és una representació singular l'àlbum que vam fer plegats (ell les imatges i jo els textos) titulat "Les hores del port". Finalment, derivaria cap al blanc i negre absoluts i a l'esquematisme dels seus crits com una expressió suprema d'indignació (ara omnipresent), solitud, angoixa i sobretot por i impotència. Ara penso que eren la rebel·lia contra l'assetjament de la mort que només ell sabia i sentia i que únicament va confiar-la a la seva pintura. En els quinze anys transcorreguts des de la seva mort, Josep Tenas per a mi és un dels personatges de major substància i més interès de la meua generació, un dels canetencs més destacats. Canet com a poble va contribuir a conformar el seu esperit i el seu temperament artístic i "el poble" està present en bona part de la seva obra. Crec que Josep Tenas mereix un estudi a fons; mentrestant benvinguda sigui aquesta exposició de la seva obra.

